SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. CI No. 135. JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, JULY 19, 1994. CENTS 50 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 19-го ЛИПНЯ. Ч. 135. РІК CI

Загинув син М. Бойчишина

Львів (УНІАР). — Тут у четвер, 7-го липня, трагічно загинув 17-річний Роман Бойчишин, син голови Секретаріяту Руху Михайла Бойчишина, який зник 14-го січня цього року і досі не знайдений.

Як сказав голова НРУ Вячеслав Чорновіл, у нього немає підстав думати, що дві трагедії — зникнення батька і загибель сина — якось пов'язані між собою. Проте нема підстав і стверджувати протилежне.

Згідно з повідомленнями зі Львова, Роман Бойчишин на зробленому власними руками мотоциклі „Ява-350" 7-го липня вдень поїхав до дядька. Він не мав на голові шолома і коли побачив, що його зупиняє міліціянт на в'їзді до Львова, загальмував, можливо надто різко, вилетів із сідла і вдарився головою об асфальт. У лікарні йому зробили операцію, але 8-го липня вранці він помер через тяжке пошкодження мозку. Поховали Романа в суботу, 9-го липня. Молодий Бойчишин був глибоко віруючим, не курив цигарок і не вживав алькоголю, тож версія сп'яніння відпала.

Начальник Львівської дорожної автоінспекції Ю. Зима твердить, що Р. Бойчишина ніхто не зупиняв, а трагедія сталася тому, що мотоцикл зачепився підніжкою за край тротуару. Представники міліції також заперечили, що загибель Р. Бойчишина пов'язана з наміченою поїздкою його до Італії в числі інших ліцеїстів під час літніх вакацій.

В. Чорновіл сказав журналістам, що розмовляє щотижня з представниками прокуратури, Міністерства Внутрішніх Справ і СБУ щодо зникнення М Бойчишина і його обурює відсутність будь-яких результатів розслідування. Представники Руху вважають, що Бойчишина старшого усунули ті, хто хотів поразки Руху, оскільки М. Бойчишин мав усі шанси бути обраним до Верховної Ради, він чудово вмів контактувати зі спонзорами і мав авторитет серед своїх колеґ. За словами Чорновола, версій зникнення М. Бойчишина є багато. „Але мені не дає спокою одна обставина, яка сидить, ніби цвях у серці. Чому міліція, якій ще з п'ятниці 14-го січня було відомо, що напасники на штаб-квартиру Руху шукали М. Бойчишина, заворушилася тільки в понеділок? Та й то близько півдня, після моїх настійних телефонувань до керівників МВД. Що це — волаюче недбальство, чи щось більше і гірше, що дало змогу злочинцям зникнути?" — запитує лідер Руху.

В якийсь момент здалося, що слідство зрушиться, бо на Головній пошті Львова під час сортування листів знайшли пашпорт М. Бойчишина. Однак, слідство не змогло навіть з'ясувати в якій околиці Львова пашпорт вкинули до поштової скриньки. Поширені фотороботи двох напасників на штаб Руху теж не вивели ні на який слід, однак поширилася чутка, що хтось нібито бачив їх у Львові. Отже, складається враження, каже Чорновіл, що хтось постійно відводить слідство з Києва до Львова. Що, на думку Чорновола, лише підтверджує, що треба ще старанніше шукати саме в Києві.

Начальник Головного управління внутрішніх справ Києва Володимир Старовойт категорично заперечив політичне підґрунтя в діях міліції. Він повідомив, що особи, які недбало поставилися до зникнення Бойчишина, звільнені з праці та що справі М. Бойчишина приділяється багато уваги.

Новопризначений голова СБУ Валерій Маликов на запитання, чи не пов'язане зникнення М. Бойчишина із загибеллю його сина Романа, відповів, що таку можливість береться до уваги.

Л. КУЧМІ ВРУЧЕНО ПРЕЗИДЕНТСЬКИЙ МАНДАТ

Л. Кучма усміхається, отримавши мандат Президента.

Київ (УНІАР). — Тут у четвер, 14-го липня, у Центральній виборчій комісії Леонідові Кучмі урочисто вручено посвідчення про обрання його Президентом України. Цей почесний обов'язок виконав голова Центральної виборчої комісії Іван Ємець. Він привітав новообраного Президента України і побажав йому мужности та підтримки з боку українського народу.

І. Ємець оприлюднив остаточні підсумки другої тури президентських виборів, подавши такі цифри: в Україні налічується 27 виборчих округ та 33,600 виборчих дільниць; до списків на голосування було внесено 37,531,666 виборців; виборчі бальоти отримали 25,925,395 виборців, що становить 71.74 відс.; проголосувало 26,883,642 виборців, що становить 71.63 відс. Таким чином, підсумував І. Ємець, вибори відбулися в усіх 27 оркругах. За Л. Кучму проголосували 14,117,684 виборців, що становить 51.14 відс. тих, хто голосував; проти нього проголосували 12,756,277 виборців, що становить 47.45 відс.; за Леонідом Кравчуком проголосували 12,112,442 виборці, що становить 45.06 відс.; проти нього проголосували 14, 661,518 виборців, що становить 54.54 відсотка.

Звертаючись до присутніх на церемонії вручення президентського мандату, Л. Кучма подякував виборцям за довір'я і пообіцяв робити все, щоб це довір'я виправдати та „щоб у народу України з'явилася надія на завтрішній день". Новообраний Президент сказав, що працюватиме чесно і самовіддано. Присягу Л. Кучма складе у вівторок, 19-го липня.

Експерти соціологічної служби „Демократичні ініціятиви" вважають перемогу Л. Кучма цілком закономірною. Дослідження, проведені ними протягом останніх п'ятьох місяців цього року, свідчить, що населення України найбільш занепокоєне станом економіки — 71 відс. На другому місці — проблеми взаємин з Росією — 47 відс. На третьому — проблеми росту злочинности — 43 відс. Оскільки Л. Кучма будував передвиборчу плятформу, спираючись на гасла подолання саме цих проблем і в уяві народу зарекомендував себе борцем з організованою злочинністю, то більшість виборців і проголосували за нього. З огляду на це, його перемогу центр „Демократичні ініціятиви" спрогнозував ще за місяць до виборів, сказав директор центру Ілько Кучерів. Центр плянує проводити подібні дослідження і надалі в рамках проєкту „Політичний портрет України: становлення інституту багатопартійности і формування соціяльно-політичної орієнтації електорату у процесі побудови відкритого суспільства".

Створено Канадську асоціяцію східньохристиянських студій

Калґарі, Алта. — Тут у приміщеннях Калґарського університету, з нагоди щорічного конґресу наукових товариств Канади створено 9-го червня ц. р. Канадську асоціяцію східньохристиянських студій. В установчих зборах взяли участь біля 15 науковців різних віровизнань з чотирьох провінцій Канади. Привіти зложили ректор Української Православної Колегії св. Андрія з Вінніпегу д-р Роман Єренюк та директор Інституту ім. Митрополита Андрея Шептицького при університеті св. Павла в Оттаві о. д-р Андрій Чировський. Саме в колегії св. Андрія під час зустрічі викладачів двох установ виринула думка про створення такої наукової асоціяції на міжконфесійній базі.

До Президії обрано д-ра Андрія Кравчука як предсідника, а о проф. Петра Ґаладзу як секретаря. Прийнято статут подібний до інших наукових товариств Канади. Тоді обрано першу Управу асоціяції: президент — о. д-р А. Чировський, віцепрезидент д-р Р. Єренюк, секретар-касир: д-р А. Кравчук. Згідно зі статутом, віцепрезидент стає наступним президентом після дворічного терміну.

Тому, що наступний конґрес наукових товариств Канади відбудеться у Квебецькому університеті в Монтреалі, вибрано льокальних представників, які допоможуть успішно перевести в життя річну конференцію та Загальні збори Канадської асоціяції східньохристиянських студій, які відбудуться 1—3-го червня 1995 року.

Зголошення доповідей прийматиметься від пізньої осені. Асоціяція має за ціль студіювати всі аспекти теології, літургії, духовости, канонічної спадщини, історії, чи сучасного стану східніх Церков, чи то православних, чи східньо-католицьких, чи нехалкедонських. Членство асоціяції відкрите особам, які викладають або працюють над дослідами в цій ділянці в установі університетського рівня, як також аспірантам, докторантам і приватним науковцям, які друкують праці з ділянки східньохристиянських студій. Членські внески — 10 дол. річно.

Зацікавлені повинні звертатися на адресу: Dr. Andrii Krawchuk, C.A.E.C.S. Secretary, Sheptytsky Institute, Saint Paul University, 223 Main St., Ottawa, Ont. KIS 1C4, Canada; tel.: (613) 236-1393, fax : (613) 782-3026.

ЗУСТРІЧ ГІМНАЗИСТІВ ТАБОРУ „ОРЛИК"

Союзівка. — Тут у суботу і неділю, 22—23-го жовтня, проходитиме зустріч колишніх учнів гімназії табору „Орлик" в Берхтесґадені, Німеччина. Проситься замовляти кімнати, телефонуючи на число (914) 626-5641.

ЗСА ДОПОМОЖУТЬ КОЛИШНІМ СОВЄТСЬКИМ РЕСПУБЛІКАМ

Вашінґтон. — Як повідомляють інформаційні аґентства, Сенат схвалив надання в 1995 фінансовому році 839 міл. дол. допомоги для колишніх совєтських республік, включаючи Росію. Згідно з двома прийнятими напередодні поправками, 30 міл. дол. підуть на вишкіл працівників правоохоронних органів колишнього Совєтського Союзу і на операції ФБІ, спрямовані проти міжнародних злочинних груп у цьому реґіоні. Точно вказана сума допомоги для України — 150 міл. дол., для Вірменії — 75 міл. дол., для Грузії — 50 міл. дол.

Всього на закордонну допомогу в новому фінансовому році, який починається 1-го жовтня, Сенат виділив 13.7 біл. дол. Це на 630 міл. дол. менше, ніж було закладено у статтю бюджету від початку, і на 340 міл. менше, ніж просила Адміністрація.

В той самий час документ, затверджений Сенатом, зберігає традиційні суми для головних адресатів американської військової та економічної допомоги — Ізраїля і Єгипту, які дістануть відповідно 3 біл. і 2 біл. дол. Крім того, 80 міл. дол. Сенат виділив на розвиток палестинської автономії в смусі Ґази і районі Єрихону.

Тепер законопроєкт мусить ще перейти через узгоджувальну комісію Конґресу, оскільки раніше Палата Репрезентантів проголосувала за дещо інший варіянт цього документу, зменшивши загальну суму програм зовнішньої допомоги ще на 69 міл. дол.

У СВІТІ

ПЕКІНСЬКА ГАЗЕТА „Женьмінь Жібао" оприлюднила документ, в якому комуністична влада Китаю відверто зараховує дисидентів до категорії „ворогів народу", оскільки вони „підривають соціялістичний устрій і завдають шкоди національним інтересам". У зв'язку з цим Державна рада Китаю зобов'язала міністерство державної і міністерство громадської безпеки „рішуче викорінювати ворожу діяльність". Документ має право віднести до категорії дисидентів не лише декілька тисяч китайських вільнодумців, але й мільйони віруючих, особливо прихильників християнських церков.

ПРЕЗИДЕНТ ЄГИПТУ Госні Мубарак під час відвідин Братислави, столиці Словаччини, повідомив, що його країна зацікавлена у створенні спільних єгипетсько-словацьких оборонно-промислових підприємств. Між цими двома країнами вже існує угода про торгівлю, науковий і культурний обмін. До розпаду східньоевропейського комуністичного бльоку Чехо-Словаччини була значним виробником зброї для партнерів і для країн „третього світу". Більша частина підприємств військово-промислового комплексу розміщена саме у Словаччині, і тепер уряд незалежної республіки намагається використати цю обставину для поповнення валютних запасів. Міністер оборони Словаччини Павел Каніс недавно підтвердив, що підписано угоду про доставу словацької зброї для Індії.

ПРЕМ'ЄР-МІНІСТЕР Латвії Вальдіс Біркавс у листі на адресу президента Ґунтіса Ульманіса повідомив про резиґнацію свого кабінету міністрів у повному складі. Офіційним приводом до цього кроку послужив вихід з уряду трьох міністрів, що представляли парляментарну фракцію Селянського союзу. Вони не захотіли більше ділити відповідальність з політиками „Латвійського шляху" за неуспішну виконавчу владу. У відповідь В. Біркавс розпустив свій кабінет. Спостерігачі трактують це як спритну гру: прем'єр, який керує найбільшою фракцією у парляменті, тепер спробує зформувати уряд лише на базі депутатів „Латвійського шляху".

ПОКІНЧИВ ЖИТТЯ самогубством генерал італійської фінансової ґвардії Серджіо Чіконя. Він очолював спеціяльну формацію поліції, яка боролася проти контрабанди і валютних шахрайств в реґіоні Фріулі — Венеція — Джулія, і вже двічі потрапляв під слідство в рамках загально-італійської криміналістичної операції „Чисті руки". За час переслухувань і допитів генерал, як свідчать його колеґи, зі життєрадісної, зичливої людини став мовчазним і постійно роздратованим. Він застрілив себе, залишивши на грудях записку для дружини: „Прости мені. Твій Серджіо". Газета „Коррієра делл Сера" повідомляє, що прокуратура видала наказ на арешт 25 високих членів фінансової ґвардії, причетних до корупції.

ВЖЕ ПРОТЯГОМ восьми років японці втішаються найвищим у світі показником очікуваної тривалости людського життя. Згідно з даними міністерства охорони здоров'я Японії, середня тривалість життя японок, що народилися в 1993 році, становитиме 82,51 року, а чоловіків — 76.25 року. Другими у скалі очікуваної тривалости життя йдуть француженки — 80.94 року, за ними — швайцарки, ісляндки, шведки. Автори міністерського звіту певні, що запорукою успіху є ефективна система охорони здоров'я у Японії. Однак ті японці, вік яких перейшов сторічну межу, стверджують, що довголіття залежить передусім від самої людини — вона повинна мало їсти і пити, рано лягати спати і рано вставати, а найголовніше — цілий вік ентузіястично працювати.

РОСІЙСЬКИЙ ВІЙСЬКОВИЙ летун, 30-річний капітан Алєксєй Топал злетівши з підмосковного летовища Кубинки на транспортовому літаку Ан-26, чотири години перебував у повітрі, роблячи кола на висотах від 100 до 600 метрів і не відповідаючи на запити зі землі. Після того, як до нього наблизився винищувач, А. Топал повідомив, що має намір покінчити життя самогубством через конфлікт в родині. Він не піддався вмовлюванням товаришів і продовжував стримувати літак у повітрі. Коли вигоріло все паливо, літак впав поблизу села Ляхова і розбився. Карітан А. Топал загинув. На щастя, обійшлося без інших жертв.

О. Блохін готує турнір футбольних зірок в Україні

Москва (М. Муратов). — Як повідомила газета „Ізвєстія" з 8-го липня, колишній відомий футболіст із київського клюбу „Динамо" Олег Блохін, який працював тренером кілька років у Сальоніках, Греція, скінчив там свою місію і підготовляє змагання футбольних зірок у Києві. Його дружина Ірина Дерюгіна, колишня багатократна чемпіонка СССР з художньої гімнастики, не раз підкреслювала, що О. Блохін радо повернувся б до Києва. Щоправда, київський клюб „Динамо" покищо не запрошував його на становище тренера.

В інтерв'ю для газети „Ізвєстія" О. Блохін висловив задоволення грою київського футболіста Олега Саленка, який, за його словами „вміє заставити переписати футбольні довідники", розчарований грою Юрана і Радченка а про тренерів говорити стримався. Блохін розповів, що отримав кілька запрошень з клюбів Европи, а також з Японії, однак вирішив зачекати до зими.

На запитання про Міжнародний Фонд О. Блохіна, відповів, що фонд створено з метою підтримки дитячого спорту, а також для допомоги юним спортовцям та ветеранам. В Україні економічна ситуація така, що державних субсидій чекати не можна. Цим займеться новоутворений фонд, презентація якого заплянована на 22-го липня, а 23-го липня відбудуться змагання зірок київського „Динамо" зі збірною дружиною світу.

Блохін прибув до Києва 16-го липня, але основні організаційні клопоти лягли на плечі його дружини І. Дерюгіної. Вона повідомила, що на змагання прибудуть з Японії Протасов, з Австрії Литовченко, Саленко, Юран, Дем'яненко, Заваров, Безсонов. У складі світової збірної гратимуть: Брайтнер, Бекенбауер, Крусер, Неескенс, Пфаф, Керкгоф, Кролл, Черенков, Хідіятуллін, Блохін. Лобановський очолить одну з дружин. Фонд О. Блохіна вирішив проводити такі змагання у Києві щороку.

ФЕСТИН-ПІКНІК ООЛ

Савт Бавнд Брук, Н. Дж. — Організація Оборони Лемківщини, відділи Пасейку, Елизабету, Нюарку, Джерзі Сити, Н. Дж. та Ню Йорку і Йонкерсу, Н. Й., влаштовують фестин-пікнік, який відбудеться без огляду на погоду у неділю, 7-го серпня, у великій залі Дому Української Культури, Дейвидсон аве. (на оселі православної церкви-пам'ятника). Початок о год. 12-ій полудня. Гратиме оркестра „Вечори в Карпатах". У програмі — мистецькі виступи, льотерея, розваги, несподіванки.

В Україні

(З інформацій УНІАР)

СИМФЕРОПІЛЬ. — Проти одного з журналістів кримської телевізійної компанії Олександра Перланова порушена карна справа. За словами Перланова, на нього впав гнів кримського президента Юрія Мєшкова через те, що у своїй програмі він аґітував за Миколу Багрова. Проте офіційно його звинувачують за ст. 80 карного кодексу України (махінації з валютою). Ідеться про те, що 2-го січня, під час презентації його програми „Субота-воскресєньє" впродовж 36 годин на телевізії показували авкціон з продажу пляшки горілки за стартовою ціною 100,000 карбованців. Пляшку купили за 350 дол. Ці гроші Перланов перерахував на рахунок Кримської єпархії УПЦ Московаського Патріярхату, але президент Мєшков все ж подав скаргу до суду.

ОДЕСА. — Головою Одеської Міської Ради обрано народного депутата України Едуарда Гурвіца, який переміг Олексія Костусєва — лідера „Ґражданського форума Одєсси".

ЛУГАНСЬКЕ. — Тут головою Обласної Ради став лідер місцевого обкому КПУ Петро Купін, який виграв проти народного депутата України Анатолія Ягоферова.

СЕВАСТОПІЛЬ. — Головою Міської Ради став Віктор Семенов. В інтерв'ю для газети „Флаґ Родіни" він зазначив, що Севастопіль увійде до банківського і валютного простору Криму і що проєкт угоди з цього приводу вже готовий, залишається лише ратифікувати його у Верховній Раді Криму і Міській Раді Севастополя.

В АМЕРИЦІ

КОРПОРАЦІЯ КРАЙСЛЕР повідомила, що її прибутки у другому кварталі ц. р. зросли на 40 відсотків до суми 956 міл. дол. Керідники фірми уважають, що успіхи у продажі авт і малих грузовиків треба завдячувати тим, які зуміли урізноманітнити продаж їхніх виробів, зокрема відповідно розреклямувати малі грузовики. Саме на продажі цих останніх Крайслер заробив найбільше.

НЕНАЗВАНА ЖІНКА одна із тайних аґентів Сі-Ай-Ей, подала судове оскарження на свого працедавця за дискримінацію на базі статевого опридiлення. Судові власті не виявляють прізвища позивачки з уваги на крайову безпеку, але надали їй псевдонім „Джейн До Томсон". Її оскарження полягає в тому, що з уваги на її стать вона кількакратно була відсунена від можливих підвищень на праці та у заробітній платні. Директор Сі-Ай-Ей Джеймс Вулзі, який у цьому оскарженні є названий головним винуватцем, сам визнав минулого року, що справа дискримінації є проблемою у його організації. Як виказує статистика, в Сі-Ай-Ей жінки та члени меншинних груп були обмежені до низчих категорій заробітної платні, а в роках 1985 до 1990 білі чоловіки були на першому місці, коли йшлося про будь-які підвищення.

ТОМУ ДВА РОКИ, як пропаґатори почали працювати над розголошуванням футбольних змагань за світове першенство у ЗСА, то приобіцювали всім зацікавленим небуденні користі та значні прибутки. Такі сподівання мали всякі торгівці в околицях стадіону „Джаєнтс у Ню Джерзі, де останні змагання відбулися у середу, 13-го липня. Офіційні чинники ствердили, що в економіку околиці внесено між 450 а 500 міл. дол., включно з майже 200 міл. дол. у місті Ню Йорк. Хоча торговельні обороти не були такими, як це передбачувалося, то довколишні комерсанти є задоволені з торгівлі пов'язаної зі змаганнями футболу за світове першенство.

У ПАРСІППАНІ, Н. ДЖ., 45-річний Мохаммед Абекуа 3-го липня приїхавши з Нешвіл, Тенн., на побачення зі своїми дітьми, які проживали у згаданій місцевості з матірю, убив свою колишню жінку та забравши дітей втік до Йорданії, країни свого походження. Офіційні чинники уважають, що зробив убивця це тому, що в Йорданії уважає себе безпечним, бо Йорданія та ЗСА не мають між собою угоди про видачу злочинців. Беручи це під увагу, місцеві чинники звернулися з проханням до йорданської амбасади у Вашінґтоні допомогти віднайти в Йорданії запідозрілого убивцю.

АМЕРИКАНСЬКО-ЖИДІВСЬКИЙ комітет звернувся у понеділок, 11-го липня, листом до Американського олімпійського комітету, щоб повіт Кобб у стейті Джорджя виключити із будь-якої участи в Олімпійських іграх 1996 року. У листі президент Американсько-жидівського комітету д-р Лірой Вокер і його заступник Дейвид Герріс підкреслюють завдання своєї організації, одним з яких є боротьба з дискримінацією. Саме тому вони звертаються до Американського олімпійського комітету, бо згаданий повіт Кобб ще раніше ухвалив резолюцію, що засуджує гомосексуалістів, а це нічого іншого як статева дискримінація. На думку підписаних „Олімпійські Ігри, як ніщо інше, повинні плекати співдружність без будь-яких дискримінацій.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінгтоні:
(202) 347-UNAW (202) 347-8631 (факс)

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda" 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel. (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $55.00, на півроку $32.00, на 3 місяці-$17.00
Для членів УНСоюзу $30.00 річно. За кожну зміну адреси-$1.00
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

Статті і дописи підписані авторами не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою.
За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

„Велика сімка" і Чорнобиль

Недавно відбулася в Неаполі, Італія, чергова конференція сімох найбільш упромисловлених країн світу, відомих як „велика сімка". Ті спорадичні конференції мали на цілі схвалювати засоби для допомоги економіці всіх тих країн. Цим разом, як стверджує „Ню Йорк Таймс" з 8-го липня ц.р., насправді нема чого журитися економікою будь-котрої з семи держав, бо в усіх них економічна ситуація відносно добра. Але поруч з проблемами економіки на черзі нарад „великої сімки" стоять також такі міжнародні проблеми, як перманентна війна на Балканах, жертвою якої впаде Боснія, атакована Сербією, а також проблема Північної Кореї, яка має амбіцію стати ядерною державою. Як інформує „Ню Йорк Таймс", члени тієї конференції нараджувалися теж над проблемою Чорнобиля. Як відомо, Чорнобильська атомна електростанція, яка використовує атомову енерґію для продукції електрики, все ще активна. А в тім, міжнародна комісія фахівців, яка недавно їздила в Україну, рішуче поручала закрити взагалі чорнобильську станцію, як потенціяльно загрозливу для України та інших европейських країн. Президент Леонід Кравчук, заінтерпельований у тій справі журналістами, сказав, що неможливо негайно закрити Чорнобиль з двох причин. Перша — чорнобильська електростанція постачає 30 відс. електричного струму в Україні і друга — нема грошей для розвантаження Чорнобиля та будови нової електростанції. Делеґати Франції та Німеччини на конференції „великої сімки", Франсуа Міттеран і Гельмут Коль, заздалегідь заявили, що вони будуть наполягати на створенні фонду для ліквідації Чорнобиля та допомоги Україні знайти інше джерело електричної енерґії для мирних цілей.

Залишаючи на боці проблему Чорнобиля і міжнародну фінансову допомогу Україні, та конференція у Неаполі мала деякі цікаві аспекти. Передусім брав там участь мабуть останній раз французький президент Ф. Міттеран, бо його Соціял-демократична партія програла останні вибори. Подібне стосується британського прем'єра Джана Мейджора, який втратив популярність в Англії, хоч тамошня економічна ситуація поправилася. Найсильнішим було становище на тій конференції німецького канцлера Гельмута Коля, який за всіма познаками має шанси перемогти у найближчих виборах. Господарем тієї конференції був італійський прем'єр Сільвіо Барлюсконі, який щойно недавно отримав те високе становище. Японський прем'єр Т. Мураяма, перший соціял-демократ на тому становищі в Японії, запевнив всіх учасників конференції, що закордонна політика Японії не зміниться. Економічна ситуація Японії тепер сильна, бо має величезну надвишку своєї закордонної торгівлі. Хронічне суперництво Америки й Японії щодо імпорту-експорту своїх товарів тепер дещо злагіднилося ,бо поважна знижка вартости доляра у відношенні до японського єна дозволяє Америці експортувати свої товари з кращим успіхом.

Цікавим моментом тієї конференції була приявність в Неаполі російського президента Боріса Єльцина. Він, як і раніше, домагався поважної фінансової допомоги для стабілізації російської економіки. Непевна політична ситуація в Росії, боротьба за владу між тамошнім парляментом та урядом і поява на політичній арені таких екстремістів, як Владімір Жириновський, відстрашує закордонний капітал.

ЛІДЕР ФРАКЦІЇ „Яблуко" російської Державної думи, економічний дорадник колишнього президента Совєтського Союзу Міхаїла Ґорбачова, Григорій Явлінський, повідомив, що має твердий намір висунути свою кандидатуру на президента у наступних виборах у Росії. На думку Г. Явлінського, президент Боріс Єльцин „проводить політику, яка мимохідь підтримує лідера Ліберально-демократичної партії Владіміра Жириновського". Мовляв, діяльність цього екстреміста й імперського реваншиста дозволяє Б. Єльцинові „узурпувати владу".

Д-р Роман Барановський

МАЄМО ТЕ, НА ЩО ЗАСЛУЖИЛИ

Вислід виборів до Верховної Ради в Україні прийняли українці у діяспорі з великим огірченням. Повна поразка демократичних сил у боротьбі одних проти одних за пости і портфелі, не ворожила нічого доброго. Але все ще була іскорка надії, що може кандидати схаменуться і в другій рунді виборів переможе здоровий глузд. Хотілося вірити, що наслідки виборів до Верховної Ради спонукають політичних діячів демократичного і націоналістичного бльоків розібратися в причинах збайдужіння виборців і подиктують нову тактику у другій рунді виборів подолати розбрат і згуртуватися в ім'я побудови і незалежности держави. На превеликий жаль, так не сталося. Вислід виборів в другій рунді на президента перемогою „establishment-ських" сил з вибором Президента України, мабуть „тоже українця" Леоніда Кучми, здивувала всіх нас тут у діяспорі.

Вибори на Президента і раніше депутатів до Верховної Ради виявили ще і ще раз сумну дійсність, що наші політичні діячі нічого не навчилися з минулого і далі, на шкоду нашій державі, повторюють ті самі помилки, які робили раніше.

Помилятися — це людська річ, але повторювати ті самі помилки — це глупота, а то й злочин, коли йдеться про справи народу, нації, держави.

Колись Іван Франко перефразував з німецького мудру сентенцію: „Ті, що крізь помилуй до правди добуваються, — мудрцями називаються, а ті, що в помилках огульні — то справжні дурні". Цю сентенцію повинні б закарбувати собі всі, що мають до діла з політикою. Це дуже помогло б у державобудівництві.

Чи зголошення на пост Президента аж сімох кандидатів, досі нечуване у світі, свідчить про політичний розум?

А за цей пост змагалися переважно ті, які і так займали якісь важливі пости у Верховній Раді чи Уряді. Це ж було виразне розпорошення голосів і атомізація сил, що звичайно дуже помогло неокомуністам перемогти у виборах. Неокомуністи і русофіли, аґітуючи виразно, наказали голосувати своїм членам тільки за Леоніда Кучму, а демократи казали не голосуйте за Кучму, але голосуйте на того, кого совість підкаже. Навіть не вважали за відповідне поіменно назвати першого кандидата — Леоніда М. Кравчука.

Звичайно, що цю подію будуть по різному інтерпретувати й аналізувати, приписуючи прогру інфляції, економічній кризі, зросійщенню східніх областей, слабій національній свідомості, дій чужої аґентури тощо. Але чи будуть мати відвагу признатися до вини ті, які найбільше завинили? Чи визнають за собою вину Іван Плющ, Олександер Мороз, Володимир Лановий, Петро Таланчук, Валерій Бабич, а також Вячеслав Чорновіл, не тільки за розбиття УНРуху раніше і тепер за те, що УНРух не піддержав кандидатури Л. Кравчука спільно з Демократичним Відродженням України.

Чи перетворення колись сильного УНРуху у ще одну і зовсім зайву політичну партію, яких в Україні нараховують біля тридцять, було ознакою політичної мудрости?

Знаючи небезпеку з боку Москви і власних перевертнів, насувається питання: чому не зроблено спроби перед виборами об'єднатися з метою йти до виборів одним фронтом, як це зробили неокомуністи? І знову будемо приписувати вину різним „воріженькам". А тим часом — це вина тих, що не зрозуміли тієї істини, що для справи держави треба зрезиґнувати із особистих амбіцій і мати на увазі добро держави і загалу.

Вже старі римляни казали: „Salus Rei Publicae suprema lex esto". Висновок з того — повторюю, — що ми нічого не навчилися з минулого і тому не нарікаймо на те, що ми не будемо панами на своїй землі, а будуть панувати над нами інші. Така дійсність. Сумна, але правдива.

Хоч як це важко, але не падаймо у зневіру. Україна є державою, визнаною цілим світом, і, виходячи з цього заложення, не залишається нічого іншого, як зорганізувати сильну опозицію внутрі Верховної Ради, Уряду й в інших державних стурктурах з метою не допустити до таких потягнень, що були б на шкоду нашому народові і державі.

Керуймося політичним розумом і працюймо далі інтенсивно над просвіченням нашого народу, головно у східніх областях України, а передусім над вихованням молодшої ґенерації, яка прийде нам на зміну і вибopе кращу долю.

А крім того пам'ятаймо: Умер король — нехай живе король! Леонід Кучма є тепер Президентом України, тож молімся, щоб він провадив українську національну політику. Так йому і нам Боже поможи!

Юрій Р. Рибак

НАЯВНІСТЬ ЕРОЗІЇ У ПРАЦІ ТА ЗАРОБІТКАХ

Усім нам відомо, що слово „ерозія" означає поступове руйнування поверхні землі водою і вітром, а також руйнування металів діянням механічних явищ, електрики тощо. У переносному значенні слово „ерозія" можна б вжити також до праці й заробітків, які „розкладає" вплив соціо-економічних та технологічних змін сьогодення... Ще за нашої пам'яті було колись в Америці так, що якість доброї праці визначувала висота заробітної ставки, а запевнення постійної праці — солідна позиція підприємства, де часто працювали діди, батьки і діти. Тоді до заробітку додавали користі, до яких не прив'язувалося вирішального значення так як нині. Тоді бо виглядало, що добробутові нема кінця... На жаль, так не вийшло і розчарування охопило всіх.

Може найбільше це відчули пенсіонери, які плянували „спокійне, безжурне, щасливе життя" і не сподівались ерозії пенсій та запрацьованих ощадностей, які втрачають купівельну спроможність. Тому і не дивно, що на заплановане фінансове забезпечення сонашного дня сеньйорського віку насуваються тривожні хмари непевности. Найгірше, що за цим слідкують майбутні сеньйори, які опинилися на роздоріжжі пенсійного плянування, оповитого сумнівом доцільности.

Вважаємо, однак, що кожне плянування фінансового майбутнього є доцільне хоч би тільки для того, щоб не залишитися без цента у хвилині конечної потреби.

Але доводиться зрозуміти наставлення майбутніх сеньйорів, що нелегко плянувати роки наперед, коли живеться у часі вже змінливого завтра. Нині ж ніхто ніде не має запевнення постійности праці, бо не знає причини, коли доведеться ставати у ряди безробітних і то без власної провини, а під тиском обставин... Словом, переживаємо курйоз, що навіть фірми з найкращою репутацією масово звільняють працівників, стають предметом продажу і купна, а замість капіталовкладення у поліпшення продукції, заповнюють кишені шеровців та високопоставлених керівників. На щастя, ще багато компаній не піддаються цій стихії і „проти надії сподіваються" збалянсувати свій бюджет. А щоб виявити зиск, звільняють з праці робітників. Але яке не було б підприємство і скільки не мало б комп'ютерів і технічного устаткування, все це без людини є тільки складом. Людина — це рушійна сила, яка надає „складові машин" виробничого обличчя!.. Та праця людини є коштовна, а головно покриття додаткових користей, таких як: забезпечення здоров'я і життя, соціяльне забезпечення, пенсійний фонд, безробіття, вакації і т.п. Щоб тих додаткових користей для працівника не платити, багато компаній — головно у ділянці видавництва, розваги, телекомунікації, комп'ютерських засобів програмування (soft ware) і будівництва — без розголосу клясифікують повночасових працівників як неповночасових (part time). Для податкових цілей ці працедавці звітують заробітну платню неповночасових на блянкеті „1099", а не на „W-2", що призначений для повночасових працівників. Тут не треба бути великим знавцем, щоб не догадатися, що держава тратить щороку 2 більйони долярів на заінкасування податків. Знову ж неповночасові робітники відчувають поважну ерозію заробітку (нижчі ставки), додаткових користей (часто ніякі) і респектабельности, що є частиною традиції американської повночасової праці.

Але і повночасові не дуже певні, бо можуть стати жертвою політики зайнятости (employment). Іншими словами, кожний час, коли службовик — звичайно молода жінка — має одержати значне підвищення платні, її звільняють з праці і наймають тимчасову робочу силу. Її заступається новою працівницею з початковою найнижчою ставкою... Отож політика „періодичної зміни персонального складу" оправдується зменшенням коштів діловодства, відсуваючи на другий плян ерозію відданости і льояльности супроти фірми.

І в той час, коли підприємства зникають, а кількість безробітних зростає, корпоративні виконавчі керівники (CEO) одержують високі платні та бонуси навіть тоді, коли не виявляють успіхів. Але й ті високопоставлені керівники не мають абсолютної певности зайняття. Коли бо приходять зміни, їх звільняють, а знайти працю деінде не так легко і доводиться приєднуватися до категорії тих, які мають зависокі кваліфікацію і вимогу.

Як то кажуть, „де одні тратять, там інші користають". За останні десять років служба тимчасового працевлаштування (temporary employment agency) розростається і майже півтора мільйона осіб контролюють одну п'яту з 18 мільйонів тимчасових і неповночасових робіт, які постали від 1984 року.

Масове впровадження комп'ютерів викликало докорінні зміни у багатьох родах праці, які втратили своє первісне обличчя і не знайшли нового застосування, що викликало надвишку невикористаної робочої сили на ринку праці та загострило погоню за зайняттям.

У зв'язку з комп'ютерами напрошується питання, чи спорадичні вістки про його шкідливий вплив на здоров'я людини виключить чи пак обмежить його вживання? Як відповідь на це пригадаймо, скільки нещасть, втрати здоров'я, постійного каліцтва і смертельних наслідків завдав автомобіль. Людина це все іґнорує, бо ставить вище, понад усе, вимогу модерного життя.

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

ЩЕ ПРО ЯЛТУ

У цікавому репортажі „Місяць у Севастополі", який появився у спеціяльному виданні „Свободи", Василь Мацьків пише про своє перебування там під час навчання англійської мови та про українців, яких зустрічав.

Відносно Ялти, яку теж відвідав, каже, що там українцям нема чим похвалитися. Воно не зовсім так. У Ялті, де свого часу перебувала на лікуванні Леся Українка, стоїть гарний пам'ятник нашій великій поетці, є музей її імени, яким завідує Світлана Кочерга, кілька гуртів бандуристів під керівництвом Олексія Нирка, де росіянки серед українок співають українською мовою, існує Товариство Української Мови „Просвіта", недільна школа українознавства, а тепер зорганізовано початкову українську школу. Є там група патріотів, яка знає, чого хоче. Познайомилася я з ними ще в липні 1991 року й вони пишуть мені: „Щоб не було, нам своє робить". Живе там поет Віктор Виноградов, скульптор Сергій Турпенко і інші.

Тож не думаю, що в Ялті українство стоїть гірше, як у Севастополі, а в Криму нашим людям скрізь важко. З Ялти виїхала, на жаль, співачка Надія Петренко, яка перенеслася до Києва, а треба б якраз навпаки, щоб більше наших свідомий людей там поселювалося й тому сприяв Уряд України.

Щодо палат таких як Воронцова чи лівадійської, де була підписана Ялтинська угода в 1945 році, чи будинку А. Чехова, де тепер музей його імени, то хоч вони були збудовані ще за царату Росією, тепер разом з Кримом належать до України. Зрештою, Львівський оперний театр збудувала Австрія, а чи цим тепер хтось журиться?

Міра Гармаш
Філядельфія, Па.

Галина Сухомлин-Маняко

„Жовтий князь" і Василь Барка

Ти Україні все життя віддав,
Ти нашу Правду серцем захищав,
Ти до стовба ганьби поставив словом
Усіх її катів і людоловів.
І слово це гримітиме віками,
Як зайди всі знущалися над нами,
Як плюндрували юди Україну
І спалювали заживо людину.
Як у Кремлі облуди влада чорна
Народ загнала між пекельні жорна,
Як матерів, що з голоду вмирали,
Живими ще у землю заривали...
А у Москві вовки бенкетували
Й кривавого тирана прославляли.
І світ тоді немов увесь осліп,
Коли Москва в нас забирала хліб,
І хлібороби пухли на дорогах,
Благаючи шкуринку хліба в Бога.
Кати ж імперію для себе воздвигали
Й дихнути нам у рабстві не давали,
А цвіт народу гнали до Сибіру
Вампіра Сталіна, убивці озвірілі.
Та смерть і в Кремль прийшла й „вождів" забрала,
Ковтнула їх прокльонів наших лава,
Їх поскидали люди з п'єдесталів
В смолу ганьби, у чад їдкий неслави.
А наш народ підводиться з руїни,
Й судити будуть Бог і Україна
І мертвих і живих імперський юд,
А „князя жовтого" покличуть першим в суд.
Спасибі, Батьку, що ти Правди словом
Відкрив єство хижацьке людоловів
І маски позривав із бузувірів,
Щоб їм ніхто на цій землі не вірив.
Й на чатах України і свободи
Хай стане пам'ять із мечем народу!

Оксана Сповидович-Мазяр

ДЕНЬ, ДОВЖИНОЮ В ЖИТТЯ

Якось зранку задзвонив телефон. В слухавці почула незнайомий голос. „Зенон Завадович" — представився мій співрозмовник з Філядельфії. Хоч цю людину я ніколи не зустрічала попередньо — без сумніву вгадала в ньому вояка, дарма що колишнього. Можливо це тільки заввага, але чоловічому роду таки варто перейти армійський вишкіл. Усі добрі якості, які виховуються і додаються у війську, залишаються не на довгі роки — на усе життя. Властиво викарбовують особистість, творять міцний і витривалий характер людини...

Запрошення від дивізійників Філядельфії на відзначення 50-річчя бою під Бродами знову зворушило моє єство. „Може скажете нам щось від себе з цієї нагоди" — нашу розмову завершило запитання. Я неодмінно погодилася, бо пізнавши дивізійників тут на еміграції, справді полюбила їх як добре зорганізовану громаду, а ще — особливим почуттям вдячности пройнялося моє серце — бо ці люди, ще так задовго до моєї появи на світ вступали в двобій за українську землю, українську державу. Прагнули здобути майбутність для України. Рішення бути українським вояком не було випадковим „поривом", а переконанням і справою чести молодих українців сорокових років. Навіть після всіх поневірянь й переслідувань не зреклися його й об'єдналися у станиці, щоб далі творити добре ім'я — ім'я воїна України. Об'єдналися як справжні громадяни, не боячись ніяких закидів, не ховаючись перед наклепами „військових злочинців". Адже справді вони нікому зла не зробили! Таким людям належиться пошана — і живим, і поляглим...

Згода взяти участь у відзначенні півстолітнього ювілею бою під Бродами спонукала мене знову заглибитися в світ книжок-спогадів, документів про ті далекі дні Другої світової війни. Заглибитися в той час, який для таких як я не просто історія — це історія мого народу, а ті молоді й життєрадісні юнаки взялися творити її без вагань. Творити нову історію — нової, вільної України.

Коли поринаєш у світ книжки — здаєш собі справу, що це тільки книжка. Чи все, що в ній описане відповідає дійсності — чи так як було чи дещо опущено, незавважено, призабуте, а часами й змінено (для сюжету). Чомусь часто доводилося „ловити" себе на такому почутті. Але були винятки тоді, коли читала книжки про дивізійників, писані самими дивізійниками (для інших — тема ця не була „популярною"). Тут — без домислів, без даремних фантазій. Як було, так було. Військова честь понад усе...

Ще інше почуття — коли розмовляєш з людиною-очевидцем, учасником — дивишся їй у вічі, відчуваєш як змінюється тон голосу, загострюються риси обличчя. Здається, забулося з роками. Але ні — зринають в пам'яті епізоди так правдиво, ніби хтось повернув назад стрілку часу в цій хвилі...

Часами ці хвилини-секунди в житті людини вирішують будучність. Як правило, той, кому доводилося переживати такі моменти, не відчуває плину часу — для нього це застигла до безконечности мить, впродовж якої, мов на кінострічці прискорено переходить пережите життя. А як з майбутнім? Не з кожної критичної ситуації і не кожному судилося переступити поріг у майбутнє, не довелося перегорнути сторінку й на ній записати нову істину.

Броди гарячого липня 1944 року. Для тих, кому судилось перейти земне пекло, день став міркою на усі вартості — міркою на життя. День... довжиною в життя.

Все легше оповісти згодом, але що діється в душі, на власні очі бачачи усе в найправдивішій формі, геть чисто на яву. І не можна позбутися примарної, страхітливої картини, втекти від цього засвіти, збудитися, мов, зі старшого сну...

Рік 1994 щедрий на ювілеї. 6-го червня церемоніяльно відзначено 50-річчя „Ді-Дей" — як важливого в ході Другої світової війни — перемоги над фашизмом, нацизмом і т.д. Перемогою над злом, яке творилося проти людства. Але чи здавали собі справу ті, хто допомагав совєтській Росії здолати німецький фашизм, що буде після цього, і що на 1/6 землі запанує червоний фашизм, який не тільки не поступатиметься щодо імперських зазіхань, він буде ще жадібнішим на людську кров.

Подаючи допомогу кривавій Москві,забули запитати про ціну наступної жертви. А може не могли передбачити дію тупої азіятської орди — обмеженої в культурі й знаннях, бездуховного збіговиська кримінальників-вбивць, які вміло маскувалися під гуманними гаслами та безцеремонно обдурювали тих, хто подавав їм допомогу.

Чи хтось здавав собі справу з усього того, що ракові клітини псевдокомунізму, розростаючись на країни Східньої Европи, Близького Сходу, Китаю та Африканського континенту, зродять роки „холодної війни" в цілому світі. І чи закінчиться колись комуністична пошесть взагалі?

Не раз застановляюся все ж таки, чому навіть тоді, коли вже сили на межі вичерпання — людина все ж таки продовжує боротись. У книзі „Спогади польового духовника" о. І. Нагаєвського є знамените означення дії людини „є природне право на оборону, чи то для поодинокої особи, чи для народу...". Тому чи треба розгадувати таємницю чому діяла так чи інакше українська молодь початку сорокових, адже мотиви відомі — боронилися проти рабства і насилля займанців, а йшли боронити землю, яка найрідніша на неосяжних просторах плянети. Другої такої в світі нема.

Часто, коли заходить мова про військову формацію — 1-шу УД УНА почуваюся так, ніби постійно оправдується чому вона постала. Оправданням нема місця. Українські дивізійники тільки застосовували свої природне право, де тільки була нагода. Найзначніша була під Бродами.

(Закінчення на стор. 3)

День, довжиною...

(Закінчення зі стор. 2)

Кожні часи мають свої визначні події. Кожен нарід має своїх визначних полководців і провідників. Мають свої історичні пам'ятні дати, які з року в рік вшановуються в знак пам'яті подвигу в ім'я народу. Наш народ свято шануватиме пам'ять про геройську битву на брідських полях, яку після детального вивчення за офіційними документами, спогадами й нарисами, зачислять до найбільш запеклих битв українського народу в Другій світовій війні за незалежність.

Кожен, хто став в обороні святая-святих, батьківщини — виконав свій громадянський обов'язок. Героями були усі, героєм був кожен зокрема.

Вшановуючи півстолітній ювілей бою під Бродами, ми залишаємо карб у віках на згадку наступних поколінь про геройську самовідданість українських вояків-дивізійників. Щоб син пам'ятав про батька, а онук — про діда. Адже боротьба за незалежнсіть далі триває.

ТОВАРИСТВО СВЯТА СОФІЯ — КОМІСІЯ ПАТРІЯРШОГО ФОНДУ

повідомляє:

НА ПАТРІЯРШИЙ ФОНД ЗЛОЖИЛИ:

V-94

22,459.27 дол. — зі спадку бл. п. Катерини Венгринович — Ню Йорк, Н. Й.;
1,000 дол. — „Самопоміч" Українська Фед. Щадниця у Філядельфії;
250 дол. — зі спадку бл. п. Михайла Лози — Баффало, Н. Й.;
по 100 дол. — д-р Роман і Анна Кобилецькі, Зенон Куровицький, Марія Саламон, д-р Богдан і Тамара Мриц;
по 50 дол. — Орест Колтунюк, Стефанія Чорна, Ігор Шуст, Евдокія Мартинів (у пам'ять мужа бл. п. Івана в 17-ту річницю смерти), Роман Стефанюк, Сидір Новаківський, Марія Дозорська (у пам'ять мужа бл. п. Мирослава Дозорського);
по 30 дол. — Мирон Ґулей, Остап Балабан;
по 25 дол. — Михайло Репецький, Ярослав Бігун, Ольга Лісс, Ярослав Лучанка, Богдан і Ізидора Боярські, Степан Сідлярчук, д-р Лев і Ірена Кушнір, Орест і Любомира Чапельські, Стефан і Ольга Белюх, Ярослав Качай, Михайло Гриник;
по 20 дол. — Ірена Чуміловська, Микола Кавка, Любомира Пежанська, Стефанія Семущак, Зеновія Мосійчук, Валтер Валчук, Роман Вомпель, Ольга Бохна, Ярослав Волощук, Михайло Гриник, Уляна Лоза, Роман А. Мельник, Мирон Масюк, Неоніла Кліш, Е. Партика, Анна Ткач;
15 дол. — Зиновій Квіт;
по 10 дол. — Валтер Фіцик, Дмитро Ласевич, Тетяна Хомик-Єдлічка, Мирослав Климко, Анна Кос, Ярослав Клим, Мирон Захаріясевич;
5 дол. — Н. Прегар.

---

825 дол. — зі збірки Українського Патріярхального Товариства Відділ Баффало, Н. Й. Оксана Бережницька — голова.

Збірка Українського Патріярхального Товариства в Ню Гейвен, Конн. — збірку перевели Павлина Лодинська та Григорій Ґіна

зложили:
300 дол. — Параскевія Витвицька;
100 дол. — Ґеня Добчанська;
по 50 дол. — Михайло Ґурський, Мирон і Христя Мельник, Лев Левицький, інж. Михайло і Віра Валницький, Сяха і Марія Кульчицькі (у пам'ять бл. п. Володимира Машлянки);
по 40 дол. — Лев і Орися Марків, Ярослав Попель;
по 30 дол. — проф. Івась і Іра Телюк, Григорій і Анна Ґіна, Теодор і Марія Роменюк;
по 25 дол. — Мирослава Белей, Роман Олещук, мґр Михайло і Ірена Бойко, Надія Микитей, інж. Ігор і Марія Зубрицький, Максим і Рома Тібода, інж. Мирослав і Надія Троян, Ольга Бучинська;
по 20 дол. — Павлина Лодинська, Іван і Марія Сова, Марта Рудик, Іван і Катерина Румак;
по 10 дол. — проф. Юрій і Наталка Цибрівський, Дмитро Малик, Роман і Барбара Крохмальницький, Ірена Гладка, Богдан і Марія Антонишин, Адам Дерешівський;
5 дол. — Микола Мирин.

Збірка в Дітройті, МІ — збірщик Микола Кунинський. (V-94)

зложили:
по 100 дол. — інж. Ігор і д-р Любомира Коцур, Микола і Надія Кунинський (в пам'ять доньки бл. п. Уляни М. Кунинської-Шмериковської).

YI-94

зложили:
1,800 дол. — винайм хати зі спадку Михайла Пирського;
200 дол. — д-р Ярослав і Лариса Музички;
100 дол. — Іван Пиртко;
30 дол. — д-р Юрій Свищук;
по 25 дол. — Ольга Дубик, Орест Попович, Ф. Шатинський;
по 20 дол. — Марія Палідвор, Василь Петрів, В.Т. Жила, Анна Сташко, Роман і Мера Грабець;
15 дол. — Стенлей О. Ґац.

Спростування:
У списку замість квітів на могилу бл. п. Галини зі Стрільбицьких Шиманської (III-94) 100 дол. зложили мґр Атанас і Катруся Кобрини (подано Корбути).

Товариство Свята Софія — Комісія Патріяршого Фонду — складає щиру подяку усім вельмишановним жертводавцям і збірщикам.

Всі датки на Патріярший Фонд Товариства Свята Софія можна відтягати від податку: IRS No. 23-7380645.

Всі чеки просимо виписувати на:

St. Sophia Religious Association — Patriarchal Fund

та пересилати на адресу:

7911 Whitewood Rd., Елкінс Парк, ПА 19027

Молодий лікар

Д-р Д. Осціславський

Українська громада вітає у своїх рядах молодого лікаря, д-ра Данила Осціславського, з Линден, Н. Дж. 17-літній Данило іммігрував з Польщі до ЗСА у 1986 році, середню освіту закінчив у середній школі Клифтону, Ню Дж. В часі студій у Кук коледжі Ратгерського університету його ім'я постійно знаходилося на „списку декана", а за свої академічні осяги з біології отримав стипендію ім. Вілліяма Г. Мартина. Після закінчення другого року студій з Кук коледжі Данило був прийнятий на спеціяльну програму бакалявра стислих наук і медицини. В часі студій на третьому і четвертому роках рівнорядно із медичними студіями Данило був заангажований в незалежній науково-дослідній праці у відділі мікробіології. В додатку до своїх академічних зайнять, Данило заснував Студентський комп'ютерський клюб і був у ньому заступником президента. Займався спортом, головно тенісом та відбиванкою, і знаходив час для добровольчої праці у відділі наглої допомоги при Генеральному медичному центрі в Елізабеті, Н. Дж. Літом бував інструктором тенісу на спортових таборах УСВТ „Січ" на оселі „Верховина" в Глен Спей, Н. Й.

У 1991 році отримав, з найвищим відзначенням, ступінь бакалявра з біології із Кук коледжу, автоматично ставши студентом медицини другого року в Університеті медицини і дентистики Ню Джерзі — Медичної школи ім. Роберта Вуд Джансона в Ню Джерзі. В часі літа працював у Розвел парк інституті рака над дослідами недуги рака.

Диплом доктора медицини отримав 25-го травня 1994 року. Данило рішив завершити свої студії в спеціялізації медицини наглої допомоги і для цього прийняв працю в Медичному центрі Дітройту у Вейнському стейтовому університеті.

В роках навчання Данило завжди був активним членом парафії української католицької церкви св. Володимира в Елізабеті. Отримував стипендії ім. Михайла Гарасимика. Будучи членом УНСоюзу, діставав стипендії УНС.

Данило є сином мгр Марії Осціславської, колишнього професора російської мови, а тепер працівниці Головної Канцелярії УНСоюзу, та інж. Євгена Осціславського, колишнього головного офіцера комерційної фльоти, а тепер також секретаря 234-го Відділу УНСозу в Елізабеті.

Н. Н.

У ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ, ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ
нашої найдорожчої МАМИ, БАБЦІ І ПРАБАБЦІ

бл. п.

ОЛЬГИ МИХАЛОВИЧ з ГОРОДЕЦЬКИХ

будуть відправлені

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ

в українських католицьких церквах:
Непорочного Зачаття в Гемтрамк, Миш. в понеділок 25-го липня о год. 8:30 ранку;
Студіоні ОО Студитів в Римі — Італія;
в катедрі Покрови Пресвятої Богородиці в Буенос Айрес — Арґентина.

Про молитви за спокій душі покійної Ольги просять:

донька — ІРЕНА ЛЕВИЦЬКА з родиною
син — ЄВГЕН з родиною.

ПОДЯКА

З волі Всевишнього відійшла у вічність
24-го квітня 1994 р. наша найдорожча
ДРУЖИНА, МАТИ, СЕСТРА Й НЕВІСТКА

бл. п.

МАРТА ГАЛИНА ГРИЦИН з дому ПИЩУК

Родина покійної бажає подякувати всім, що в часі їхнього безмежного горя прийшли з допомогою словами розради й потіхи, взяли участь у похоронних обрядах, висловили своє співчуття, жертвували на Св. Літургії та гуманітарні цілі.

Наша окрема подяка приятелеві нашої родини О. Лаврентію, який, незважаючи на те, що сам був хворий, прийшов до шпиталя уділити вмираючій єлеопомазання відправив Панахиду, Св. Літургію, дозволив ректорові Фордгам університету О. Джорджеві МкМагонові взяти участь у відправі та попращав покійну зворушливими словами.

Отцю Левові за відправу і прекрасний спів на цвинтарі.

Маестрові Андрію Добрянському за участь у св. Літургії.

Членам хору „Думка" за участь у Панахиді в похоронному заведенні.

Наша щира подяка Богданні і Володимирові Слюсам, які в часі, коли ми під впливом трагічного удару не спромоглися бути спокійно діяти, прийшли нам з потрібною допомогою.

НА ФОНД ДОПОМОГИ ДІТЯМ ЧОРНОБИЛЯ:

дарували:

Л. Морозова	100.00
Н. і В. Грицин	100.00
Б. і В. Слюк	40.00
Я. і М. Палій	40.00
Я. і М. Вюкницькі	30.00
М. і С. Чорні	25.00
Р. і Г. Поритко	25.00
А. Бідяк	20.00
С. Семущак	20.00
Разом	$400.00

НА ПЛАСТОВУ ОСЕЛЮ ВОВЧА ТРОПА

Б. і З. Слюк	100.00
Родина Ліщинські-Козик	100.00
Я. і К. Червоняк	30.00
М. і Н. Титла	25.00
І. Мороз	20.00
Разом	$275.00

НА УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ У НЮ ЙОРКУ

О. і Л. Савків	100.00

Свячене Патріярхального Товариства в Ню Йорку

За довголітньою традицією Українського Патріярхального Товариства — Відділу Ню Йорку, 29-го травня ц.р. відбулося великоднє мир'янське „Св ячене" — в залі Народного Дому. Погода того дня була напрочуд весняна, соняшна, за якою так стужилися нюйорці після довгої, докучливої, холодної зими — то ж і настрій цього свята був відповідний, погідний та радісний.

Біля заквітчаних квітами й барвінком столів зібралася численна мирянська родина, щоб спільно у світлі Христового Воскресіння продовжувати великодні традиції, спільно потішитися відродженням своєї Церкви і державности на рідних землях, спільно пожуритися дальшим їхнім майбутнім та сердечно погомоніти про наше сьогодення. Особливим акцентом великоднього полуденку було відзначення тридцятиріччя Патріярхального Т-ва в Ню Йорку.

На тлі сцени, прикрашеної портретом св.п. Патріярха Йосифа Сліпого, майстерних картин великодньої писанки, пензля мистця Тараса Шумиловича, та букету синьооких блаватів — голова Патріярхального Відділу в Ню Йорку Юрій Малаховський відкрив свят кову гостину великоднім славнем „Христос Воскрес", який хором підхопили присутні. Хвилиною мовчанки вшанувавши пам'ять членів, що відійшли у вічність, голова попросив о. Тараса — священика церкви св. Юра до молитви та передав дальше ведення імпрези Христині Навроцькій.

Весняним віршем неоромантика Богдана-Ігоря Антоновича „Agnus Dei" започаткувала ведуча святкову імпрезу, подавши до відома програму святкування та запросивши присутніх до великодньої гостини.

Головне святкове слово виголосив редактор журнала „Патріярхат" і довголітній колишній голова Відділу Микола Галів. В добре продуманім слові-ессеєю доповідач, проаналізувавши значення Воскресіння Христового, того „чуда всіх чудес" для християнського світу, провів паралелю з українською Церквою та долею нашого народу, які довгі десятки років були подібно „придавлені велетенським каменем" ворожої тиранії і безбожництва, однак за Божою волею і наказом воскресли до нового, свобідного життя. Навязуючи до річниці 30-ліття існування Патріярхального Т-ва в Ню Йорку доповідач згадав перші роки мирянського руху, боротьбу за належні й справедливі права Української Католицької Церкви, за її патріярше завершення та послідовну дальшу працю в тому напрямі. На тому шляху, на жаль, патріярхальний рух продовжує зустрічати перепони. Ватиканські кола Схід ня Конґреґація вишукують „канонічні" причини, щоби Українська Католицька Церква в сучасну пору на своїй території і в своїй державі не могла завершити свої структури, обмежуючи її юрисдикцію лише до західних областей. Своє святкове слово ред. М. Галів закінчив оптимістичним тоном та вірою, що УКЦерква, яка пройшла Голгофту мучеництва, вийде переможно, як це пророчо в своїм завіщанні сповістив св. п. Патріярх Йосиф Сліпий.

Мистецьку програму великоденього полуденку попередила Христина Навроцька коротким інформативним словом про кваліфікації та професійні досягнення виконавців. Із сольоспівом виступила кольоратурне сопрано Анна Бачинська — солістка Львівської Філгармонії, яка при фортепіяновім супроводі В. Винницького виконала арію Розіни з опери Доссіні „севільський цирульник" — муз. Россіні, пісню „Море" на слова І. Франка, музика Кос-Анатольського та пісню „Соловейко" М. Кропивницького. Співачку нагороджено щедрими оплесками.

Відомий піяніст, випускник Київської Консерваторії, лавреат міжнародніх музичних конкурсів — Володимир Винницький з мистецькою ерудицією і талановитістю виконав „Вальс" Ф. Шопена, „Бурлеск" М. Скорика. З великою увагою та правдивою насолодою прослухали присутні молодих відомих виконавців, що свої таланти поставили великодню гостину Патріярхального Т-ва на високий культурно-мистецький позем.

Подякувавши всім присутнім за участь у „Свяченому", та шановним Я. і І. Куровицьким за дарунок великодньої шинки, голова Ю. Малаховський закінчив молитвою цю успішну великодню патріярхальну гостину.

Оксана Луцька

Філядельфійська Округа СУА — Українському Музеєві в Ню Йорку

Від початку свого існування Союз Українок Америки збирав пам'ятки українського народного мистецтва, щоб зберегти його. Після років старань і зусиль, мрія СУА сповнилася. У 1976 році в Ню Йорку засновано Український Музей. Початкуючими колекціями УМ були пам'ятки, які зберігав СУА. Сьогодні Український Музей — сильна, на високому професійному рівні громадська установа. Музей має велику етнографічну збірку. 1979 року УМ почав розбудовувати мистецьку галерею та історичний відділ.

Ми знаємо, що підставою і силою організації є кількість її членства. Членські внески — це тривала фінансова база. Розуміючи цю важливість, Філядельфійська Округа СУА рішила присвятити 1994 рік Українському Музеєві.

Комітет святкувань очолила Софія Геврик, музейна референтка округи. До комітету входять голови 15-ти Відділів СУА і їхні музейні референтки, та членкині 67-го Відділу, яких ціллю є підтримувати УМ. Розпочато кампанію приєднання членства, розіслано до української громади Філядельфії та околиці заклик з членською аплікацією до Українського Музею. Під час Тижня УМ, який щорічно переводить 67-ий Відділ СУА у Філядельфії, відбудеться виставка найвизначніших українських мистців Америки в днях 7—9-го жовтня. В неділю, 9-го жовтня, буде продаж жетонів перед українськими церквами. На неділю, 16-го жовтня ц.р., заплановано в Українському Освітньо-Культурному Центрі бенефіс з цікавою програмою та виставкою української народної ноші.

Просимо зазначити собі дати і щедро підтримати почини Філядельфійської Округи СУА, бо мистецтво і народна творчість це обличчя нації, а Український Музей залишиться для майбутніх поколінь

Анна Максимович

У великому смутку повідомляємо,
що в суботу 16-го липня 1994 р.
упокоїлася в Бозі на 91-му році життя
наша найдорожча МАМА

бл. п.

ДАРІЯ ВИТАНОВИЧ

дочка Осипа та Катрі Гриневичів, вдова
по д-рові Іллі Витановичеві, пластунка від 1923 р.

ПАРАСТАС у вівторок 19-го липня 1994 р. в похоронному заведенні Литвин і Литвин, Юніон, Н.Дж. (201-964-4222).

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА в середу 20-го липня в церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку.

ПОХОРОН на український цвинтар св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н.Дж.

Залишені в глибокому горю:
діти — ЮРІЙ
— ЗВЕНИСЛАВА
— РУТА І
— ТАРАС ГАЛІБЕЙ
внуки — ІГОР ПОНОМАРЕНКО
— КСЕНЯ ПОНОМАРЕНКО
— ДАНИЛО ГАЛІБЕЙ
— ХРИСТЯ Й ІГОР БІЛИК з дітьми
— ТАЇСА Й ВІЛЯМ КЛІПФЕЛ з дітьми
родина в Україні, ЗСА й Канаді.

Ділимося сумною вісткою
з приятелями і знайомими, що
в неділю 3-го липня 1994 р. в
Монтреалі упокоїлася в Бозі на
80-му році життя наша найдорожча
ДРУЖИНА, МАМА, БАБУСЯ І СЕСТРА

бл. п.

МАРІЯ з ДОБРОВОЛЬСЬКИХ ГЛАДИЛОВИЧ

ПОХОРОН відбувся 6-го липня ц.р. в українській католицькій церкві Успіння Божої Матері.

ПОХОВАНА в українській частині цвинтаря Нотр-Дам-де-Неж у Монтреалі.

У великому смутку:
чоловік — АДОЛЬФ
син — ІГОР
невістка — МАРІЙКА
внучки — ТАНЯ І
— ЛАРИСА
брати — ІВАН І
— ОСИП
та ближча і дальша родина в Канаді, ЗСА й Україні.

Ділимося сумною вісткою
з родиною, приятелями і знайомими,
що 31-го березня 1994 р. відійшов у Вічність
на 95-му році трудолюбивого життя, наш
найдорожчий МУЖ, ШВАҐЕР І ВУЙКО

бл. п.

інженер-лісник ДМИТРО НЕҐРИЧ

старшина УГА під час Визвольних Змагань.

Покійний народився 14-го вересня 1899 р. у Березові Середньому на Гуцульщині.

ПОХОРОН відбувся у вівторок, 5-го квітня 1994 р. з церкви св. о. Миколая, а відтак на цвинтар Парклавн в Торонто.

Залишив у глибокому смутку:
дружину — МАРІЮ-ЕВГЕНІЮ з БУРАЧИНСЬКИХ
шваґра — РОМАНА БУРАЧИНСЬКОГО з дружиною ФРЕНЦІС і синами ВОЛОДИМИРОМ і ОЛЕКСАНДРОМ з дружинами і дітьми в Канаді
шваґерку — ЗЕНОВІЮ з мужем РОМАНОМ, дочкою д-р ЛЕСЕЮ і внучкою ІРИНОЮ у Снятині в Україні
братаниць — ЮЛІЮ і РОЗАЛІЮ з родинами в Україні
братанків — ЯРОСЛАВА і ВАСИЛЯ з родинами в Україні
та ближчу і дальшу родину в Україні, ЗСА й Канаді.

При цьому хочу подякувати всечеснішим отцям церкви св. о. Миколая в Торонто о. мітратові Дмитрові [illegible], о.крилошанинові Петрові Стецюкові, о. Богданові Гладьові о. Ярославові Левицькому за Панахиди і похоронні відправи. Отцеві П. Стецюкові за прощальні слова на Панахиді й Службі Божій. Андрієві Коморовському за прощальні слова над могилою.

Щиру подяку складаю також о. мітратові Іванові Татаринові, пароохові церкви св. Димитрія, за кількакратні відвідини й опіку під час хвороби мого чоловіка в лікарні. Також дякую о. Б. Гладьові, за його духовну опіку і уділення св. Тайн.

Моїй похресниці, М. Лятишевській за кількакратні відвідини в лікарні.

Дякую Товариству Українських Інженерів Канади, за участь у похоронних відправах.

М. і Б. Бігусам, В. Лучків, А. Пендзей, М. [illegible] і Г. Федик, за поміч, поради і підтримку у дуже тяжких для мене хвилинах.

Дякую членкиням ЛУКЖ, ЛУК, приятелям і знайомим за слова співчуття, за пожертви на Український Дім [illegible] і на Служби Божі.

Д-рові Б. Запутовичеві і проф. Марії, за пожертву для дітей Чорнобиля.

Хай Всевишній Господь винагородить своїми ласками всіх, хто зберіг пам'ять про мого дорогого чоловіка участю у похоронних відправах, за молитви, за квіти і за пожертви.

МАРІЯ-ЄВГЕНІЯ НЕҐРИЧ

Успіх стипендіятки УНС

Христина Марія Рак Бравн

Христина Марія Рак Бравн успішно закінчила першу стадію студій, градуюючи після чотирьох років із Ратгерського коледжу, Ратгерського Університету в Ню Джерзі, магна кум лявде. Головними предметами студій були політичні науки, філософія і міжнародне право, та дві чужинні мови — французька (як другий мейджор) і російська. На протязі чотирьох літ Христина одержувала стипендії Українського Народного Союзу.

Завдяки добрим осягам була постійно на листі Діна, та членом чотирьох почесних схоластичних товариств.

Градуаційні церемонії у 228-му річницю відбулись 19-го травня 1994 року на кемпусі Ратгерського університету в Ню Брансвик, де 2,109 градуантів одержали свої дипломи із ступнем бакалявра.

Христин Бравн була членом Українського Студентського Клюбу при Ратгерському університеті; належала до товариства для передправа Ігелтонського інституту для політичних справ; відбула інтерншип в Н.Дж. стейтовій Адвокатській асоціяції, а в Раді для гуманістики опрацьовувала (як асистент) спеціяльні грентові проєкти.

Від 1990 року працює як інструктор української мови, граматики і літератури в школі українознавства в Нюарку, Фундації „Рідна Школа". А щоб доповнити своє знання в цім напрямі, відбула інструкторські педагогічні курси в Українськім Вільнім Університеті в Мюнхені літом 1991 і 1993 року, які успішно закінчила (завдяки стипендії Фундації УВУ і від Стейтової Ради УККА в Н. Дж.). Була також на курсі французької літератури в Турському університеті (Франція) в рамках програми Ратгерсу.

Чотири роки безперервної наполегливої праці запевнили їй дальші студії права і політичних наук у Школі Права Ратгерського університету в Нюарку. А поки прийде час на науку, Христина поїхала в Україну в рамках програми Українського Народного Союзу для навчання англійської мови, з призначенням до пристаневого міста Іллічівськ над Чорним морем, недалеко від Одеси. Христина є членом УНС у відділі Евстахії Мілянич.

Отже молода студентка права продовжуватиме традицію родини Раків — прадіда Антона Рака, судді апеляційного суду у Львові, діда — мгра Ярослава Рака, адвокатського кандидата у Львові, і мгра Теодори Біленької-Рак, адвоката, Львів/Краків.

Н.Н.

Світова прем'єра цілости фортепіянового концерту В. Косенка

Ми мали змогу на американському континенті чути виконання першої частини фортепіянового концерту Віктора Косенка, який, на жаль, не встиг викінчити повне оформлення цілости твору. Над редакцією і доопрацюванням залишеного Косенком матеріялу працювали Л. Ревуцький, Г. Майборода і А. Коломиєць. Одначе публікована була тільки перша частина концерту, в десятитомнім виданні творів Косенка, виданих „Музичною Україною".

Останньо ми отримали манускрипт клявіру другої і третьої частин концерту та розписані оркестрові партії, які піяніст Юрій Кречковський звів до форми оркестрової партитури, можливої для практичного вжитку симфонічної оркестри, і сам був його першим виконавцем.

Музика досі незнаних частин концерту підкреслює надзвичайну ліричну мелодійність тематичного матеріялу. Твір вимогливий для піяністів, цікавий для виконавців і слухачів тримає в зростаючому напруженні. Ні на хвилину не гасне всіх обіймаючий ентузіязм, коли додати ще творчу майстерність віртуоза-піяніста Ю. Кречковського.

Косенко видобуває, віднаходить, поєднує і трансформує традиційні і стилеві елементи в завершену панораму української музичної клясики.

Українська музична клясика, на жаль і на силу, емігрувала на північ, яка не тільки її засвоїла і нею просякла, але і наліпила свою етикету.

Косенко — надзвичайний виїмок; роджений в Петербурзі, до шкіл ходив у Варшаві, студії завершив в Петербурзі. У 2-их роках осів в Україні і в Житомирі створив, навколо своєї музичної особовости, помітний музичний осередок. В 30-их роках не минули його арешти, що підкосило його слабке здоров'я. Подібно як Моцарт, Шуберт, Мендельсон, Нижанківський чи Леонтович, на вершинах творчої молодости, помер.

Недаром доля невпорядкованих і недрукованих частин його фортепіянового концерту не була байдужа українській діяспорі.

На запрошення мехіканського диригента симфонічної оркестри Франсіска Савіна, піяніст Ю. Кречковський виконував у двох концертах світову прем'єру всіх трьох частин, значить доопрацьованої цілости концерту Віктора Косенка. Для музичного життя діяспори і для української музичної культури така подія поглиблює суб'єкт і розширює горизонти поняття „Україна".

Заходами Українського Музичного Фестивалю в Торонто, ми зрушили справу завершення видання цілости концерту Косенка із архіву до концертової залі мехіканської симфонічної оркестри в місті Халяпа в Мехіко.

Після піввікового застою плянується у 1995 році виконувати прем'єру цілого концерту Косенка в Торонто з нагоди 25-ліття існування і праці Українського Музичного Фестивалю.

Марта Кравців-Барабаш

Вісті з онтарійського Лондону

25 квітня 1994 року відбулося засідання управи Канадського Товариства Розбудови України (колишнє Канадське Товариство Прихильників Руху в Україні) у місті Лондоні та околиці. На засіданні було підсумовано працю, пов'язану із здобуттям фондів на потреби молодої української держави.

За 4 роки існування Товариства Розбудови України, загальний прихід пожертв виносить 273,058 долярів. Загальна сума розподілу фондів виносить приблизно 230,000 долярів, залишилось приблизно 43,000 долярів.

Головні витрати: референдум на Україні — 90,000 дол., перевибори до Верховної Ради — 31,000, Українська амбасада в Оттаві — 25,000, Фонд для дітей Чорнобиля — 23,400 дол., допомога осередкам Руху на Україні — 22,220 дол., (Київ, Херсон, Харків, Полтава, Запоріжжя, Кривий Ріг, Донецьке), закуп технології для міністерства оборони України — 11,372 дол., на кампанію „Крим з Україною" — 3,936 дол., медичні інструменти для лікарні в Києві — 4,520 дол., підтримка для лікарів з України під час перебування в Лондоні — 2,885 дол., Централя КУК у Вінніпеґу — 2,859 дол., централя Руху в Торонто — 1,600 дол., пересилка книжок на Україну — 1,273 дол., допомога для газети „Літературна Україна" — 2,000 дол., допомога видавництву часопису в Чернігові — 652 дол.

Адміністративні видатки (телефон, папір, телеграми, кошти кур'єра і т. і.) були мінімальні, за чотири роки виносять 775 дол.

На заклик Товариства Розбудови України міста Лондону фінансово допомогти перевести перевибори в Україні лондонська громада пожертвувала 8,260 дол. Жіноча організація Союз Українок Канади міста Лондону започаткувала збірку в сумі 2,000 дол. а також православна громада 1,000 дол.

У Лондоні вже ввійшло в традицію замість квітів на могили покійників жертвувати для фонду дітей — жертв Чорнобильської катастрофи. Від часу заснування Товариства (тобто за останні 4 роки) відійшли у вічність 9 осіб, для фонду дітей Чорнобиля надійшло 9,020 дол.

Управа ТРУ щиро дякує українській громаді міста Лондону за щедрі пожертви на протязі чотирьох років для нашої молодої держави, яка дуже потребує нашої допомоги.

На загальних річних зборах Одумівської Оселі „Україна" в Лондоні, які відбулися в жовтні минулого року, голова Оселі Микола Співак запропонував виділити для демократичного бльоку у перевиборах в Україні 100,000 дол. Розуміючи важливість цих перевиборів, цю пропозицію Співака було підтримано великою більшістю голосів, ухвалена сума була повністю переслала.

На загальних річних зборах Українського Центру м. Лондону, які відбулися 6-го лютого 1994 року, члени центру ухвалили виділити для Демократичного Бльоку на перевибори 50,000 дол. Переслано уже 27,000 дол.

Василь Васько

Св. п. Л. Кузик

**Св. п.
Любомир Кузик**

Рік тому, 17-го липня, відійшов у засвіти мій друг Любомир Кузик. Невблаганна смерть забрала його передчасно від нас. Стає сумно, коли маліє коло друзів, які творили світ нашої молодости, та середовище, в якому ми жили, працювали, творили, боролися і раділи молодим життям. Кожна ґенерація витворює тип людини, в якій віддзеркалюються події, обставини та вплив середовища даного часу. Пригадується коло друзів, які виростали та виховувалися у період між двома світовими війнами і мужніли у бурхливі роки війни і боролися, виконуючи обов'язок своєї національної приналежности та заповіт батьків. Багато з них не вернулися з поля бою, а багатьох знищили наші численні вороги у різних катівнях. Тих, які уціліли у воєнній хуртовині опісля неприхильна доля післала на вигнання у світ.

Одним з них був покійний Любко, уродженець золотого Поділля. Він виростав у Львові, був одним із замітніших молодих людей того часу. Його національний світогляд формувався на традиціях визвольних змагань в часи Першої світової війни, учасником яких був його батько Степан Кузик — кооператор, політичний і громадський діяч та посол до польського парляменту. Вплив родинного оточення та патріотичного середовища того часу викарбували в душі молодого Любка напрямні, якими він кермувався протягом свого життя.

Він був гарний з виду, веселої та оптимістичної вдачі, співав гарним баритоном. Був дуже привітний, загально люблений та з великою товариською культурою. Пізнав я його на спортових майданах Львова як доброго спортовця, члена Карпатського Лещатарського Клюбу. Від того часу наші життєві стежки схрещувалися багато разів.

Коли Західню Україну зайняла Червона імперія зла, вже на самому початку війни багато з нас опинились на Заході. Стрінув я тоді Любка як студента високих шкіл у Берліні. Однак коли німецька армія прогнала червоних з України, Любко перервав студії і вернувся в Україну виконувати доручення ОУН, відбудовувати українську дійсність на рідних землях. Однак не сталося так як сподівалося: червоного окупанта заступив брунатний та з неменшою послідовністю виловлював і нищив українських активістів. Любко щасливим збігом долі уникнув арешту.

У 1943 році створилася Дивізія „Галичина". Відновилися надії, що вона стане зв'язком українського війська. Стати вояком своєї армії Любко мріяв від ранніх літ молодости, і він відразу зголосився добровольцем. Перейшов суворий рекрутський та підстаршинський вишкіл, але це йому як доброму спортовцеві не справляло великих труднощів. Після закінчення вишколу вернувся до вже зформованої Дивізії та повнив службу бунчужного в сотні винищувачів панцерної зброї. Тоді Дивізія готувалася до боїв на східньому фронті, але Любка, як прикладного вояка, разом з багатьома іншими кандидатами на старшин, командування Дивізії відіслало до старшинської школи. В той час Дивізія попала в оточення під Бродами та разом з іншими загартованими в боях з німецькими дивізіями була розгромлена під час наступу переважаючих сил Червоної армії. По закінченні старшинської школи Любко вернувся до новозформованої Дивізії та повнив службу старшини з'єднання винищувачів панцерної зброї. Пройшли бої у Словаччині, Югославії та на фронті в Австрії. Кінець війни застав Любка в окопах коло Фельдбаху в Австрії, які йому треба було втримати до останньої хвилини як тилова охорона відступаючих з'єднань Дивізії.

Війна закінчилася. Можна тепер було подумати про свою дальшу долю. Однак Любко відклав свої особисті справи на дальший плян та пішов разом з усім вояцтвом Дивізії до англійського полону з надією, що Дивізія ще відіграє свою ролю у можливій війні західних альянтів зі совєтами. Однак час за дротами в полоні в Ріміні в Італії показав, що ця надія була тільки „побожним бажанням". Настали довгі, голодні дні за дротами під загрозою насильної репатріяції „на родіну". Коли надії на якусь військову будучніть Дивізії скінчилися, продовжувати далі таборові дні не було вже потреби, тому Любко залишив табір у Ріміні та перейшовши два кордони — італійський і австрійський — прибув до Німеччини та з'єднався зі своєю родиною в таборах українських еміґрантів у німецьких Альпах. Перебороввши початкові трудноші „залеґалізувати" себе як колишній вояк Дивізії та полонений без звільнення, почав старання еміґрувати до ЗСА. По тяжких роках війни, боїв та полону нарешті можна було пошукати за своїм особистим щастям. Одружився з Анною Кічановською та навіть серед таборових злиднів знаходив можливості, завдяки своїй оптимістичній та веселій вдачі, радуватися молодим життям. Вже разом зі своєю дружиною їздив на лещатах в Альпах як змагун КЛК, чекаючи можливостей еміґрувати.

По декількох роках чекання, коли американські власті дозволили колишнім старшинам Дивізії еміґрувати, одним з останніх виїхав за океан Любко зі своєю дружиною і маленькою донечкою Тамарою і поселився в Чикаго, де незабаром прийшов на світ син Орест. Щойно тут можна було зажити нормальним життям. Якийсь час Любко мусів працювати для інших, а з часом заснував власне підприємство у Висканснн Делс.

З приїздом до Америки, не зважаючи на тяжкі умови тогодення, він відразу включився в суспільно-громадську роботу, ставши активним членом ОДВУ, станиці колишніх вояків Дивізії „Галичина", хору „Сурма", ОбВУА, а в останні роки свого життя співосновником Т-ва Сприяння Народному Рухові України.

Особливу увагу присвячував спортовому вихованню молоді в ділянках відбиванки та лещатарства. В тих ділянках сам змагався в молоді роки, тож своє знання та досвід старався передати молодим. З великим ентузіязмом, продовжуючи традиції КЛК, започаткував лещатарський спорт серед нашої молоді — провадив разом зі своєю дружиною лещатарські табори в мальовничих горах Висканснн, здобувши собі приязнь та пошану молодого покоління.

Був щасливий дочекатися проголошення незалежности Української держави, про що не лише мріяв, але боровся зі зброєю в руках, „щоб наблизити цей День Волі".

Прощала Любка в останню неповоротну дорогу, крім родини й приятелів численна українська громада як старшого так і молодшого покоління.

Про покійного Любка я затримав якнайкращу пам'ять. Він був мій добрий колега, і його дружбу я дуже цінив, головно за його чесність та льояльність, за веселу та оптимістичну вдачу, за його полет та товариську культуру. Пережили ми не одне разом. Останніми роками ми зустрічалися рідше, однак наші спільні пережиття залишили цінний спомин назавжди.

Роман Гавриляк